

30 ára veitslan hjá Hildur & Rakul

Innihaldsyvirlit

1001 nátt	2
15 ár	3
Aldan	4
Eg siti so eina	5
Eins og áarstreymur rennur	6
Eitt sunnukvøld í plantasjuni	7
Eros	8
Fagra blóma	9
Forelskaður Sjónleikari	10
Gamla Dimma	10
Í góðum veðrið hann dyrgdi	12
Kom og dansa	13
Leygarkvøld í Havn	14
Lívsmynd	15
Piano Man	16
Rasmus	18
Sildavalsurin	19
Sjeikurin	20
Súrligar Nætur í Keypmannahavn	21
Så længe jeg lever	22
Tað er leygarkvøld	23
The wild rover	24
Vandringsmen	25

1001 nátt

Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eymt.
Eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.
Eg má framvegis undrast á kærleikans mótt.

Eftir 1001 nátt.

Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.
Tí tú letur meg vita hvat hvør dagur ber.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.

Eftir 1001 nátt.

Hvat um tað, um tíð fór til spillis.
Hvat um tað, um tað tók sína tíð.
Tá vit fingu at síggja at einki er lánt.

Eftir 1001 nátt.

Og eg elski og hevji teg líka so hátt. Eftir 1001 nátt.
Hvat um tað ...

15 ár

Tá eg var 14 fór okkurt í mær at
kitla

Tað var sum goymdi mín kjóli ein
skatt

Vildi eg vita
So kom alt tað heita villa
Um mínar fingrar
Tá eldurin sprakk

Men knappliga hoyrdi eg
mammusa rødd
Alt tað sum kitlar
Tað veitst tú er ljótt

Vakti meg sólin
Og tók undir hvíta lakið
Tá fór at næla
Hvørt hár um mín kropp
Alt undir húðini loysnaði
Alt lá nakið
Morguni átti mín dúnutta sokk

Men knappliga hoyrdi eg
mammusa rødd
Alt tað sum kitlar
Tað veitst tú er ljótt

Sá í speglinum
Út yvir mínar lagdir
Var tað sum gleðin
Meg litti uppfrá
Dandandi mýrur
Og higar úr svøvni vakti
Túgvurnar lótu seg upp
Sum eg sá

Men knappliga hoyrdi eg
mammusa rødd
Alt tað sum kitlar
Tað veitst tú er ljótt

Tók hann meg heim við sær
Hann sjálvur sum eg kenni
Hendi tað klæðini gjørðist ov
trong

Knøini blotnaðu frá tí hann loysti
spenni
Leiddi meg trilvandi í sína song

Men knappliga hoyrdi eg
mammusa rødd
Alt tað sum kitlar
Tað veitst tú er ljótt

Eg fylli 16
Men enn kitlar líka illa
Ljótt er
Eg veit

At tað bóltar so rút
Men tá ið innast á kviðinum fer at
rilla

Beint áðrenn vitið og skil
Skolar út

Tá teski eg mamma
Hoyr svara mær skjótt
Sig hví er bara
Tað ljóta
So søtt

Aldan

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
Rekandi vökstur um klettar og brot,
Síðani, saman við ótta og vónum,
Hevur tú rikið mítt hjarta á flot.

Tak í meg, tak um mín iva,
Nem við meg, nert ikki við,
Sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
Dregur meg at tær og rekur meg frá,
Eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
Veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Tak í meg, ...

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil styggja,
Fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
Lyftur meg upp nú og letur meg liggja,
Myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum slær.

Tak í meg, ...

Ræddist eg sjógvini við myrkri og megi,
Visti meg stíga á ótryggan veg,
Líknandi leið, men við rekandi gleði,
Gangi eg nú: Nú ræðist eg teg.

Tak í meg, tak um mín iva,
Nem við meg, nert ikki við,
Sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.

Eg siti so eina

Eg siti so eina við bálið í kvøld
og hugsið um teg, mín elskaða
nú sólin ferð niður og náttin gerst køld
og stjørnunar glitrað himni á.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians götur fjöll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

Og nú vit aftur eru saman her
við longsli eg taki teg í favn
aftaná hesa longu vandamiklu ferð
og teski titt elskaða navn.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians götur fjöll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

Eins og áarstreymur rennur

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdagarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind !
Fagurt hagin nú er skrýddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit pjókan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggjíð seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða;
trív tí í ein vallara song!

Tá ið eftir dagsins hita,
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund

Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið:
ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnur og mána
sita eina lótur og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
:/: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:

Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk
– eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða...

Eros

Vilt tú ikki sita her
eina lótu nú hjá mær
so eg kann kína og kyssa teg
og vera tær so nær
Nú býurin skjótt sova skal
og myrkrið biður góða nátt
legg teg bara her so væl
fevn og kroyst míni kropp

Vit gloyma dagsins strev
í morgin er aftur frídagur
og Eros so loyndarfullur lær
bara hann okkum sær

Nú sólin sendir geislar inn
í eina lítla lon so veik
:/: har liggja tvey saman ballað skinn
eftir ástarleik :/:

Um vit gloyma dagsins stríð
geva hvørjum øðrum tíð
kann Eros ikki halda frí
tað leggur hann einki í

Tú mást ei fara heim í kvøld
verð nú her hjá mær
so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær

Tú mást ei fara heim
Ver nú her hjá mær
La la la ...

Fagra blóma

Fagra blóma, tú sum prýðir
fjallatindar, berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
Eina blómu tó eg kenni,
fagrást hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni:
Tað er hon, eg valdi mær.

Blómur spretta móti vári,
følna tá ið heystið er.
Mín hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavi er.
Einaferð hon bert kann blóma,
følnar hon, eg følni við.
Fylgja skal eg blómu míni
til tann síðsta hvíldarfrið.

Forelskaður Sjónleikari

Hey, hey, gev mær ost upp á breyð
Vit bæði eru í neyð, tí ongin sær á
mær

At eg eri follin fyri tær

Kom, kom, set teg á songina
Nina, nina, nina, tað skal nokk
loysa seg

Tí eg, eg elski teg

Legg bókina frá tær
Og kom ein túr við mær
Summar er, og alt er alright
Men tú fært ei at vita mína
hemmiligkeit

Tí í eitt longri tíðarskeið
Eri eg gingin á tína kærleiksleið
Tvey ár havi eg nú tagt
Summi halda kanska, mmh, at tað
er feikt

Tín sjón er nóg mikið
At nokta mín tørv í heila tikið
Tí tað er so lætt
Tá man dugir at spæla sjónleik

Sig, sig, hvønn tú vilt fylgjast við
Tí eg vil vita, vita, vita alt um teg
Ert tú til kaffi ella te?

Men, men vit taka ein ting í senn
Nina, nina, nina, tað skal nokk
loysa seg
Tí eg, eg elski teg

Legg bókina frá tær
Og kom ein túr við mær
Summar er, og alt er alright

Men tú fært ei at vita mína
hemmiligkeit

Tí í eitt longri tíðarskeið
Eri eg gingin á tína kærleiksleið
Tvey ár havi eg nú tagt
Summi halda kanska, mmh, at tað
er feikt
Tín sjón er nóg mikið
At nokta mín tørv í heila tikið
Tí tað er so lætt
Tá man dugir at spæla sjónleik

Hjartasorg, tað var alt, sum tú gav
Tú rýmdi av borg
Og rendi meg beint, rendi meg
beint útav

Legg bókina frá tær
Og kom ein túr við mær
Summar er, og alt er alright
Men tú fært ei at vita mína
hemmiligkeit

Tí í eitt longri tíðarskeið
Eri eg gingin á tína kærleiksleið
Tvey ár havi eg nú tagt
Summi halda kanska, mmh, at tað
er feikt

Tín sjón er nóg mikið
At nokta mín tørv í heila tikið
Tí tað er so lætt, tað er so lætt
tað er so lætt, ja tað er so lætt
Tí tað er so lætt
Tá man dugir at spæla sjónleik
Tá man dugir at spæla sjónleik
Tá man dugir at spæla sjónleik
Tá man dugir at spæla sjónleik...

Gamla Dimma

Í níti ár so mangt eg toldi
Sløddist her á geil og veg
Døkk er skræðan, svart er holdið
Tí tey Dimmu kalla meg

Soleiðis er gamla Dimma
Selur kropp sín hvønn ein dag
Sein í song og rísur snimma
Ár um ár við sama lag

Nakað gomul, sum tit skilja
Elli far makeupi burt
Sjálvt um nú eg ei vil dylja
Eri heldur mikið smurd

Soleiðis er gamla Dimma...

Hevði mær, í ungum døgum
Mangt eitt fagurt ideal
Ja, teir kundu sagt frá søgum
Johan Poulsen og Mogens Wahl

Soleiðis er gamla Dimma...

Gev mær alt, men ei teir reyðu
Tað er mær tó ov naivt
Heldur eg mær sjálvi fleygi
Enn eg fríggi kollektivt

Soleiðis er gamla Dimma...

Umframta annað mangt eg gevi
Ferdinan og Fjern og Nær
Trúgv mær, tað kann vera strævið
Fyri eina gamla mer

Soleiðis er gamla Dimma...

Í góðum veðrið hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturin er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni so keypti hann skógvær
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann
narra,
tað tók honum dygt og tætt.
Á havinum riturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað, hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina føroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.
Tá stóð hann og longdist og
syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til drongin sum
dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hørð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
:/: Í góðum veðri hann dyrgdi
har uppi við Eystfalsker :/:

Kom og dansa

Kom og dansa, hjartans kæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um sötan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívgandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: „Eg elski teg!”
:/ Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.
Svunnin er ein frið og føgur dreymanátt. :/

Leygarkvøld í Havn

Sildarok í Singapore,
rukkulív í London town,
einki samanberast kann
við leygarkvøld í Havn.
Lat teg í tín besta jakka
og tín bummulls-vest,
nú skulu vit í býin,
nú skal tað vera fest.

Gloym bert tínar hjartasorgir
og títt undirbit,
vit skulu mála býin reyðan –
Havnin skifta lit.

Busta allar tínar tenn
og cowboy-styvlarnar,
so skalt tú síggjast millum menn,
tær eingin kemur nær.

Kom við mær á Káta hornið,
kvøldarprát og grin,
náttin gongur móti morgni,
reypa, dansa og syng.
Gongulag í gongugøtu
mangan tykist tungt,
tó eftir hesa megnarløtu,
vit halda lagið ungt.

Lívsmynd

Enn eri eg ungar
Og enn í góðum lag,
Mær tørvar einki fœðibræv
Til at prógva tað.

Eg minnist ei mín barnadóp
Og mína grulvutíð;
Nú eri eg nóg vaksin
Til at skilja hvat og hví.

Eg vil elska, eg vil syngja,
Eg vil fevna kærleikan,
Eg vil leita til tey støð,
Har eg finni sanleikan.

Lívið er mítt listarverk,
Eg máli jú hvønn dag;
Um eg fyllti hundrað ár,
Ei liðugt verður tað.

Vónin er at myndin mín
Ein mildan skugga fær,
Tá fólk úr øllum heiminum
Frælsið ogna sær.

Eg vil elska, eg vil liva,
Eg vil syngja friðarlag
Saman við so mongum menniskjum,
Sum altíð vilja tað ...

Vilja gráta, vilja flenna,
Ynskja frið í heiminum,
Og við álit' á hvønn annan
Læra mangt av lívinum.

La la laaa ...

Piano Man

It's nine o'clock on a Saturday
The regular crowd shuffles in
There's an old man sitting next to me
Making love to his tonic and gin

He says, "Son can you play me a memory
I'm not really sure how it goes
But it's sad and it's sweet
And I knew it complete
When I wore a younger man's clothes."
La, la-la, di-di-da
La-la di-di-da da-dum

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

Now John at the bar is a friend of mine
He gets me my drinks for free
And he's quick with a joke
or to light up your smoke
But there's someplace that he'd rather be

He says, "Bill, I believe this is killing me."
As a smile ran away from his face
"Well, I'm sure that I could be a movie star
If I could get out of this place."

Oh, la, la-la, di-di-da
La-la di-di-da da-dum

Now Paul is a real estate novelist
Who never had time for a wife
And he's talking with Davy, who's still in the Navy
And probably will be for life

And the waitress is practicing politics
As the businessmen slowly get stoned
Yes they're sharing a drink they call "Loneliness"
But it's better than drinking alone

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

It's a pretty good crowd for a Saturday
And the manager gives me a smile
'Cause he knows that it's me they've been coming to see
To forget about life for a while

And the piano it sounds like a carnival
And the microphone smells like a beer
And they sit at the bar and put bread in my jar
And say, "Man, what are you doing here?"

Oh, la, la-la, di-di-da
La-la di-di-da da-dum

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

Rasmus

Menn / kvinnur / øll

Kenna tit Rasmus, Rasmus í Gørðum.

Hann eigur sær bæði hestar og neyt.

So hevur hann hjallin niðri í fjórum,
saltfisk og sperðil, um á hjá honum treyt.

Men Rasmus, ja Rasmus, hann følir seg so eina,
hann hugsar um Rasminu, sum situr heilt aleina.

Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímír ikki longur.

Aaa, aaa, aaa ...

„Nú má eg mær finna eina fitta gentu,
hevði eg torað at ligið framvið.

Eg fylgdi Rasminu, sjálvt um teir mangan flentu,
men kanska hon ikki er heilt ómøgulig. ”

Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímír ikki longur.

*Hann droymir um Rasminu bæði dagar og nætur,
vinirnir arga hann, so hann er ofsta nokk so flatur.*

Aaa, aaa, aaa ...

Og Rasmus, ja Rasmus, hann fór sær ein dagin
yvir á nesi og norður um á.

*At friggja hann ætlaði, reyður og smæðin,
spurdi Rasminu, á knøunum hann lá:*

„Rasmina, Rasmina, mín fitta rosina,
vilt tú um meg fjálga, mín lívsins kamina?”
„Ja, elskaði Rasmus, nú kundi eg skríggað,
í triáti ár havi eg væntað teg at friggja”.

Aaa, aaa, aaa ...

Sildavalsurin

Skútur brátt stevna av firði út,
ta norðhavssild at fanga.

Skiparin rópar um stýrhúsrút:
„Hey, latið springið ganga!”

Koyrir so á motorin,
snotilig skútan er vorðin.

Setur so kós í ein landnyðring,
loggið bert snurrar ein sólarring.

Skiparin sjógvín gradar,
brúkar sekstant og radar.

„Gerið nú greitt bæði trossar og gorn,
tí nú setast skal!”

Setan var góð, væl teir fingu í
á fímtan favna dýpi.

Gørnini fímti teir settu út,
av tunnum verður knípið.

Avhøvda flestu og gelda,

aðrir teir salta og skelda. Kokkurin gamli tó glaður er,
„komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom, fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp,
sum nú kropin er!”

Sigla so inn aftur leygarkvöld,
teir glaðir munnu sjunga.

Harmonikan áður so deyð sum sild,
man út í dansin runga.

Ruski og polski har snurra,
norðmenn og sviar sum murra.

Har er bert ruðul og eingen kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós!

Har eru sildaknassar,
umframt teir sildabassar,
sum gorn teirra seta og fanga sær sprund
nú eitt leygarkvöld.

Sjeikurin

Hon liggur har í songini við dýnu uppendir øs
Eg spryji, “tú hvat bæðir tær, tú gjört meg heilt nervøs”
Hon svarar ikki fyrr enn eg spryji einaferð afturat
So smílist hon so droymandi og sigur; veitst tú hvat?

Tú skuldi hitt hann
Ein sjeik so fittan
Hann er lekkrasta pettið sum finnst her á jørð
Tað allar besta
Eri um at bresta
Um eg ikki skjótt síggi hann so verði eg ør
Ja eg verði púra ø ø ø ø ør
So púra ør

Hon hoppar úpp úr songini og dansar alt hon kann
Úr ørminum ósjónliga er dreymurin hon fann
Hon leggur ikki merki til mín tí hon er so glað
Hon dansar og hon syngur og eg snýki meg avstað

Tú skuldi hitt hann
Ein sjeik so fittan
Hann er lekkrasta pettið sum finnst her á jørð
Tað allar besta
Eri um at bresta
Um eg ikki skjótt síggi hann so verði eg ør
Ja eg verði púra ø ø ø ø ør
So púra ør

— SOLO —

Tú skuldi hitt hann ...

Súrligar Nætur í Keypmannahavn

Vaknandi húsafasadur nú náttin er deyð
Spyrja hvønn annan “hvar fāa vit nú morgunbreyð?”
Morgunin legði sín perlandi døgg á tín kinn,
Vit turkaðu brillurnar væl áðrenn vit fóru inn

Í tömligu tøgnini hittast av og á eygnabréa
Lunkaði rundstykkir “hvæt skal tú nú hava uppá?”
Ein lítlan til tín ein til mín ja tað riggar so væl
Tá ein skal biðja teg lova sær at sova sær hjá tær

Og Langabrégv leingist av longsli har yvir man skal
Á tínum kamari kunnu vit helst sova væl
Ein byrjandi býur bjóðar tær ein góðan dag
Tú svarar takk fyri meg men mítt ríki er ei av ídag

Eg elski teg tak mína seinastu rest í tín favn
So gloyma vit súrligar nætur í Keypmannahavn
Og meðan tú elskar meg hómi eg dalar og fjøll
Angandi bø mjúkar sáetur og spælandi børn.

Så længe jeg lever

Så længe jeg lever,
så længe mit hjerte slår,
så længe vil jeg elske dig.

Men du er en rullesten,
du har ikke nok i én.

Derfor må du gå din egen vej.

Du si'r du har en anden ven,
hvad jeg frygted' mest
er hændt mig nu igen.

Du fortæller li'som sidst,
at det' den store kærlighed.

Okay min blomst, behold ham blot i fred.

Så længe jeg lever...

At tiden læger alle sår,

si'r de vise mænd.

Jeg håber de forstår,
hvad de taler om,

jeg tror det næppe, simpelthen fordi:

De aldrig prøved dette helt forbi.

Så længe jeg lever...

Tað er leygarkvøld

Tað er leygarkvøld í kvøld
harmonikan spælir til dans
komið øll, sum eru køld,
komið og fáið tykkum kjans.

Tak um miðjuna á henni
sum tú valdi tær
Kom og syngi og flenni
kom og dansa við mær.

Hoyr so kátir tónar út
gjøgnum vindeygað sær smoyggja nú.
Hvussu kanst tú kenna sút?
Kom og trín í dansin, tú.

Tak um miðjuna ...

Og tá myrkrið fjalir fold
tak tá gentuna í hondina.
Tá so døggjin legst á mold
leiðast tit til strondina.

Tak um miðjuna ...

Legg á varrar hennar koss
strúk so blítt og eymt um purlurnar
burt er alt, sum fyrr var knoss
og burt allar kurlurnar.

Tak um miðjuna ...

Eydnulandið tykkar er
har í fjálgu skýming sera blítt
tað sum síðan hendi har
er í tínum huga frítt.

Tak um miðjuna ...

The wild rover

I've been a wild rover for many's the year
And I've spent all me money on whiskey and beer
But now I'm returning with gold in great store
And I never will play the wild rover no more

And it's no, nay, never
No, nay never no more
Will I play the wild rover
No never no more

I went to an alehouse I used to frequent
I told the landlady my money was spent
I ask her for credit, she answered me nay
Such a custom as yours I can have any day

And it's no ...

I brought from me pocket ten sovereigns bright
And the landlady's eyes opened wide with delight
She said:'I have whiskeys and wines of the best
And the words that you told me were only in jest'

And it's no ...

I'll go home to my parents, confess what I've done
And I'll ask them to pardon their prodigal son
And when they've caressed me, as oft times before
I never will play the wild rover no more
And it's no ...

And it's no, nay, never
No, nay never no more
Will I play the wild rover
No never no more

Vandringsmen

Oss kann du møte på all verdens vejer,
vår fot har trått på alle markens muld.

Den bylt vi bær på, det er alt vi ejer,
men vi har stjerneglint og måne gull.

Vi har en drøm, en verden bak om pannen,
så langt den rækker er den evig vår.
Ja, vi har sjø og vi har gyldne lande
med nye eventyr hvor hen vi går.

Når sol går ned og det bliver skumringstider,
vil bekken nynne oss en melodi.
For vi er vandringsmenn i verden vide,
og ingen gledestund går oss forbi.

Vi tar imot og gir med åpne hender,
så glad som vi, er ingen mann på jord,
som vi når natten sine stjerner tender
og lar dem lyse i en vandrers spor.